

ARTIFROG[®]

Artifort Fauteuil F142 | Geoffrey David Harcourt (1935)

De ARTIFROG® is niet zomaar een stoel. Het is een stoel met een verhaal. Een bijzonder project. Een middel om weer in het ritme te komen.

De stoel was verwaarloosd, versleten en afgedankt. Maar erin verborgen zat een designstoel met een geweldig zitcomfort. Hij heeft een nieuw leven gekregen dankzij Margriet.

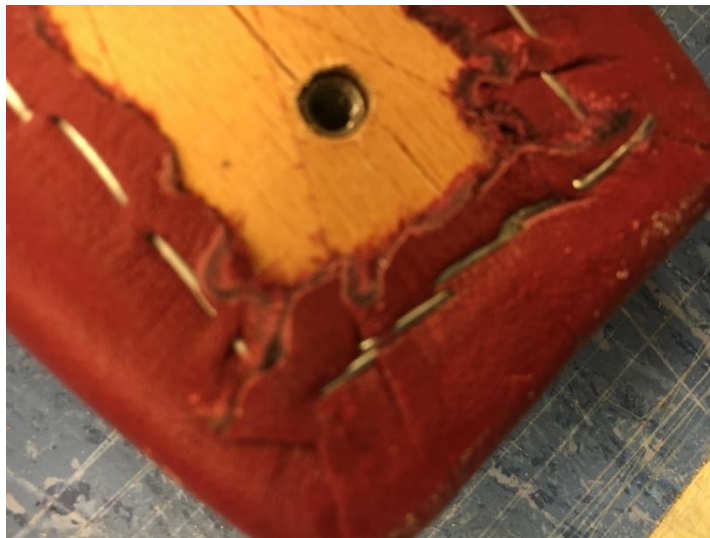
Margriet was 19, inmiddels 20 jaar oud. Omdat het leven haar even niet al te gemakkelijk afging, was ze een tijdje op stage bij WALHALLAb. Ze kreeg de mogelijkheid om de Artifortstoel op te knappen en pakte die met beide handen aan.

Margriet had nog nooit meubels gerestoureerd. Ze kende het werken met een

naaimachine alleen van horen zeggen. Was niet bekend met de verwerking van leer.

Toen ze begon met het demonteren van de oude roestrode stoel, had ze geen idee waar te beginnen. Ik gaf haar een schroevendraaier, die ze voorzichtig tussen het frame en de stof heen en weer bewoog.

Toen de stof meegaf en ze een ijzeren draadje zag, ging het langzaam maar zeker bij haar dagen dat de bekleding op de stoel geniet was. Haar ogen begonnen te glimmen. Wat een ontdekking!

In het begin was Margriet heel voorzichtig met alles wat ze deed. Ze behandelde de stoel zoals ze zelf ook behandeld wilde worden: rustig aan, niet te snel, niet alles tegelijk. Zo gingen we aan het werk.

Het was een enorme klus. Alle bekleding moest van de stoel af en alle (wel honderden) nietjes hebben we uit de stoel getrokken. De bekleding hebben we uit elkaar getornd. Die oude stukken stof vormden de patronen voor de nieuwe bekleding.

Van november tot mei hebben we wekelijks samen aan de stoel gewerkt. We hebben de stoel eerst helemaal uitgekleed. Ontdaan van alle oude ballast. De naakte stoel zijn we gaan opbouwen.

Dat opbouwen deden we met materiaal dat er al was. Geen nieuwe vulling, geen nieuw leer, nee, alle onderdelen van de ARTIFROG® zijn herbruik.

De losse delen van de oude stof tekenden we na op krantenpapier.

De nieuwe bekleding bestond uit groen leer van een afgedankte bank, gevonden op Marktplaats.

De stukken leer die van die bank afkwamen, waren natuurlijk niet passend voor de stoel. Om een mooi geheel te krijgen, moesten we passen en meten, passen en meten. Tot we alle onderdelen van de stoel, achterkant, zitkussens, armleuningen, op een mooie manier konden bekleden met het groene leer.

Tijdens dit gepuzzel zagen we af en toe dingen over het hoofd: een leerstuk bleek toch te kort, het knippen was niet helemaal goed gegaan, een naad viel precies op een lastige plek. De oude stof was soms opgerekt en dus eigenlijk niet goed geschikt voor een patroon.

Margriet schrok soms van deze tegenslag: wat nu? Maar altijd gingen we op zoek naar een nieuwe oplossing. Of we kwamen iemand tegen die ons hielp, het voor ons relativeerde of een goede tip gaf. Zoals de autostoelenbekleder Ertan Yilmaz in Zutphen aan wie we advies gingen vragen. Een *self-made* man.

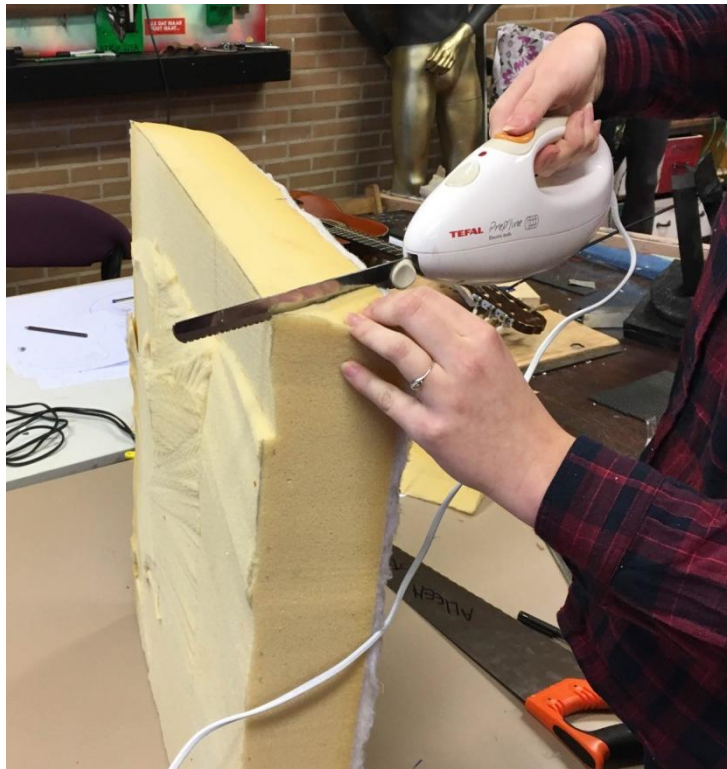
Hij vertelde dat hij mooi wit leer had voor stoelen van een boot. Maar hij was bang om erin te knippen en liep er maar omheen. Tot hij dacht: gewoon doen! Wat kan er mis gaan? In het ergste geval is het leer verpest. Maar er gaat niemand dood. Nu is hij zo goed in zijn werk, dat hij een tweede zaak gaat beginnen en meer personeel in dienst moet nemen om al het werk aan te kunnen.

Samen gingen we op zoek naar een oude bank waarvan het binnenwerk nog goed genoeg was om te hergebruiken. We haalden een gratis bank op bij Henk in Deventer en hebben die met hulp van een paar sterke jongens gesloopt. De nog waardevolle delen gebruikten we voor de stoel of zijn door anderen bij WALHALLAb gerecycled.

De stukken schuim uit de oude bank sneden we met een elektrisch broodmes op maat. We

volgden zo veel mogelijk de vormen van de oude kussens.

De kussens vormen de basis van de stoel.

Inmiddels had WALHALLAb Arnhem net (op tijd) een industriële naaimachine

aangeschaft. 'Angeline' mocht een paar maanden in Zutphen logeren.

Toen de stoel haar vorm terug had, nam Margriet voor het eerst van haar leven plaats achter de naaimachine. Eerst maakte ze wat proeflapjes, daarna begon ze aan het echte werk. Ze vond het reuze-spankend.

Soms sloeg de naaimachine op hol, maar ook hier leerde Margriet: je kunt het altijd weer opnieuw doen, of anders. Het is niet erg als er wat mis gaat.

Tim Wengelaar, de fotograaf, regelde een werkbezoek voor ons bij Marcel van *Miller Kustom Upholstery*. Hij bekleedt zadels van motoren voor klanten over de hele wereld. Van hem leerden we allerlei slimme oplossingen voor moeilijke naaikwesties en patroontekenen. Hij heeft een gaaf bedrijf!

Tijdens al die uren samenwerken hebben Margriet en ik veel gepraat. Vooral over de stoel. Maar ook over Margriets zoektocht naar werk dat bij haar past. Over wat ze belangrijk vindt in haar leven. Zingeving. Geloof. Familie. Ook anderen bij WALHALLAb spraken mee. Margriet sprak vaak met Jan, die ook bij WALHALLAb werkt. Hij heeft haar prikkelende vragen gesteld over wat ze wil en hoe ze de wereld tegemoet kan treden.

Het naaiwerk had zeker wat voeten in de aarde. We moesten veel beslissingen nemen: in welke volgorde naai je de stukken aan elkaar vast? Hoe zit het nu precies? Zo'n hoek, hoe zorg je ervoor dat die vloeiend wordt en goed om het kussen valt?

Je zou zo maar kunnen concluderen dat het proces van de stoel – van versleten en op naar fris en nieuw - een metafoor is voor de zoektocht van Margriet. Maar dat is het zeker niet. De stoel is het lijdend voorwerp in dit verhaal en Margriet is het tegenovergestelde. Het proces van de stoel stond ten dienste van Margriets herstel, van het vinden van haar zelfvertrouwen en haar durf, van het

**besef dat je soms gewoon maar moet doen,
zonder dat je precies weet of het goed is.**

**Het werken aan ARTIFROG® heeft ervoor
gezorgd dat Margriet niet hoefde stil te staan
bij het verleden, maar dat ze aan de slag
ging. Zonder dat haar onzekerheden centraal
stonden. Die namen we op de koop toe.**

**Toen ik met Margriet aan de stoel begon, had
ik geen idee waarom ze bij WALHALLAb was.
Ik ging ervan uit dat ze het leuk vond om met
haar handen te werken. We bouwden een
band op. En in de loop van onze samen-
werking vertelde Margriet wat ze wilde
vertellen. En dat was genoeg.**

**Precies op het moment dat Margriet toe was
aan een nieuwe stap was de stoel af.
Margriet kondigde zelf aan dat ze verder ging.
Inmiddels is ze begonnen met een werkstage
in de kinderopvang.**

Wat? Ze is niet aan de slag als leerling in een meubelstofleerderij? Nee. En dat was ook helemaal niet de bedoeling. Ze heeft haar leven weer opgepakt en haar eigen route bepaald. En als blijkt dat de kinderopvang het niet is, dan vindt ze wel iets anders dat het wel is. Ze weet dat het gaat goedkomen, want ze heeft haarzelf bij zich.

Het bekleden van een stoel was voor Margriet het middel om verder te gaan. Maar voor een ander kan dit iets anders zijn. Het maken van een drone. Het opknappen van een oude kast. Het ontwerpen van een vliegtuig. Het schilderen van een wandschildering. Het lassen van een tafel. Dat maakt niet uit. Het maken helpt bij het vinden van iets dat in je zit maar nog niet tot bloei is gekomen. Of dat aanvankelijk wel deed, maar door de omgeving niet is opgemerkt of aangemoedigd.

Voor Margriet en mij was het proces belangrijker dan het resultaat, de stoel zelf.

Al zijn we natuurlijk blij dat hij zo mooi is geworden. Voor de nieuwe eigenaar is het resultaat belangrijker. Maar de stoel is wel in waarde toegenomen, nu je het verhaal erachter kent, toch?

Dit was het verhaal van ARTIFROG® (niet het verhaal van Margriet). Een bijzondere stoel dus. Die extra lekker zit.

Annemieke van Manen

De ARTIFROG® is te koop. Voor € 695,- is deze stoel, met dit verhaal erbij voor jou. Je bent dan in het bezit van een design meubel dat veel meer waarde heeft dan de prijs die je betaalt.

De prijs vergoedt de materiaalkosten. Het overige deel van het bedrag is bedoeld voor de aanschaf van een industriële naaimachine voor WALHALLab Zutphen. Met hulp van die machine kunnen nog veel meer jongeren aan de slag met het opknappen van afgedankte meubels.

WALHALLab

ruimte(n) voor jong talent